

Preširnova oporoka.

Mrači se; noč mi skóraj svét zakrije,
Na veke trudne zanižé očí;
Naj bo! Naj beli dan jim več ne síje,
Dovolj so glédale, káj svet terpi;
Čas, da sercé ubogo si počíje,
Nemira vednega se oproští.
Končán je trudapolni pot; pokoja
Željno je truplo, željna duša moja.

A predno v kraj, kjer spijo bolečine,
V kraj večnega mirú nastopim pot;
Kjer up in strah, sercé nepókoj mine,
Kjer hrepenénja nítj, strastíj in zmot:
Povzdignem še iz serca globočine
Glas tebi, mili moj slovenski rod!
Čuj pevca, kí umira, oporoko —
V spomin, sercé si vtisni jo globoko.

Drevó v domačo vsadil sem dobrovo,
 Ki ne rodi ga zemeljska pomlád;
 Sladkó ti díha blagi cvet vonjavo,
 Teló in dušo ti oživlja sad;
 Pod njím polóži v senco vročo glavo,
 Uteši bolečine njen ti hlad:
 Jaz vsadil sem drevo ti v zemlji tvoji,
 Ti hrani, brani ga, tí zvésto góji!

Gorjé narodu, kteri slep zaméta
 Nebeške poezíje blagi dar;
 Za svètnim blagom vedno spéhan léta,
 Dejanje vóditu mu prid in kvar;
 Iz serca globočine pesem péta
 Sercá ne dviga, blaži mu nikdár!
 Gorjé slovén tí, ako pevška Vila
 Jokaje bi kedaj te zapustila!

Tí mladi rod! Očí zaupajoče
 V té vpirajo pógled poslednji svoj;
 Če v tebe nij mi upati mogoče,
 Kakó bi mirno ločil duh se moj?
 Ti boje doživíš dušévne vroče —
 Ko pride dan, na mestu svojem stoj!
 Za dom, svobôdo bóri se, resnico,
 Za bratoljubje góri in pravico!

Nikdár te v boji slepa strast ne vódi,
Ne móti te, kaj dela óna stran;
Orožje v svetem boji svéto bódi,
Sercé naj čisto bo in čista dlan!
Ti druge milo, sebe ostro sódi:
Izgled naj blagodušja bo Slovan!
Sovraštvo naj ti bode vedno tuje,
Brat brata naj nikdár ne zaničuje!

Prikaže se na svitem ti prestóli
Malík — zlatá ti kaže blésk, rekoč:
„Glej, to ti dám, poklekni ter me móli!“
Tedaj kreposti svoje kaži moč!
Nikjér nikdár v krivico ne privóli,
Sovráži dela, ki rodí jih noč;
Pravice domovine svoje brani,
Njej v izkušnjavi vsaki zvest ostani.

Imé slovensko svéto tebi bodi —
Ne srámi ga, sramíti ga ne dáj!
Da bode spoštovano med naródi,
Suróvosti, podlósti ne poznáj;
Povsod naj plemenitost tebe vodi,
Tá pravega Slovenca znači náj!
To prosi pevec te umirajoči,
To mu obljubi — rad potém se loči.

J. Stritar.

